

Miesto činu

I.

Čo urobím ak zomriem? Toto bola úplne prvá a jediná otázka v mojej mysli.

Keď som otvoril oči, preglgol hordu slín a stisol pery, zistil som odpoveď na moju otázku.

„Mŕtvy!“ Nieкто mi zašepkal do ucha hlasom lačným po smrti. Srdce vrahovi poskočilo od vzrušenia. Cítil som to, keď sa mi jeho hrud' zaprela o chrbát a jeho ruky zovreli moje skôr než stihli zabrániť čepeli prejsť mi kožou cez hrdlo. Ubehli dve sekundy a nôž lesklý od krvi padol na zem, pretože sa mi podarilo vyraziť mu ho z ruky. Nech si nemyslí, že sa nedokážem brániť.

Potom nastalo ticho. Bolo to podľa mňa nevhodné ticho, pretože vládlo okolo nás zhruba tri alebo štyri sekundy... než ho nahradil zvuk kovu, klopkajúcich topánok, bolesti a môjho strachu. Netuším či som vôbec kričal, keď vrah utekal preč a ja som sa rútil k zemi.

Teplo rozlievajúcej sa krvi na mojej hrudi bolo zvláštne. Spaľovalo ma na tisíc spôsobov. Najradšej by som ich vymenoval, ale táto informácia nebola vôbec dôležitá. Dôležité bolo, čo sa dialo ďalej.

Netuším prečo, odrazu som začal myslieť len na vypaseneho škrečka, ktorého som ako osemročný doniesol do školy na hodinu Biológie a našiel som ho po prestávke mŕtveho v kletke. Nieкто ho otrávil, kým som bol na záchode. Nikdy som nevypátral vinníka. Vtedy som sa zaprisahal, že nikoho už nenechám nikdy zomrieť. Rodičia si celé

roky mysleli, že hovorím o snoch stať sa lekárom. Lenže na to som nemal hlavu. Preto som sa stal detektívom... ktorý práve zlyhal na plnej čiare. *Detektíva dnes zavraždili.*

Chcel som sa ešte posledný krát nadýchnuť alebo niečo povedať, ale bolo to nemožné. Nedokázal som zo seba dostať ani hlásku.

Cítil som to enormné množstvo krvi, ktoré mi tieklo po hrudi a do hrdla či z hrdla. Bolo to prosto... akoby mi láva tiekla po celom tele. Nechutné!

Padol som na kolená a reflex ma prinútil na chvíľu odtrhnúť ruky od hrdla, ktoré som nimi zvieral. Prehol som sa v páse, jednou rukou zaprel o zem a z úst mi vypadlo len pridusené chrčanie. Znovu som si zovrel hrdlo.

Dlane som mal celkom mokré a lepkavé. Jednou rukou som nahmatával mobil vo vrecku. Chcel som si zavolať záchranku. Hoci sa mi podarilo vytočiť ich číslo, ale povedať niečo do toho debilného mikrofónu, bolo v dnešnom prípade vraždy nemožné.

A potom... za zlomok sekundy som stratil kontrolu nad svojim vedomím.

Náraz mojej mysle do tmy bol krátky, prudký a bezbolestný. Zomieral som.

„Otvor oči!“ Nieкто mi prikázal. Poslúchol som.

Boh existuje a hovorí mojím jazykom?

Pomyslel som si v prvom okamihu, keď som zbadal nad sebou muža. Skláňal sa pri mne, jednou rukou mi držal hrdlo a druhou si držal

mobil blízko pri perách. Nepočítal som sekundy. Svet okolo mňa sa krútil. Snažil som sa zaostriť zrak. Muž nado mnou si odhodil z čela ofinu a odfrkol: „Ty idiot! Neopováž sa zomrieť! Počuješ ma?“

Keď sa mi obraz rozostrel, spomenul som si. Žiaden Boh, ale môj parťák. Nešiel za vrahom, čo znamenalo jediné... vrah bude ďalej zabíjať... no znamenalo to aj niečo ďalšie. Neumriem osamote.

„Drž tie sprosté oči otvorené, kamoš!“

Keby som mohol rozprávať, povedal by som mu niečo, čo by ho určite pobavilo.

Ubehlo pár sekúnd. Vtedy sa všetko okolo mňa roztriaslo. Mal som pocit, že prichádza zemetrasenie. *Blíži sa môj koniec? Takto to vyzerá?*

„Čo to je dopekla?“ Môj parťák pozrel k oknám. Švihol som očami rovnakým smerom ako on. Sklo na oknách vyrazila tlaková vlna a v nasledujúcom okamihu bolo všetko tmavé. Zomrel som?

II.

Strach je smrť. Odvaha je život.

Musím si to pamätať, pretože ak by som zabudol, v týchto lesoch zomriem.

Potlačím nutkanie dotknúť sa jazvy na krku, ktorá mi zostala po útoku. Nadýchnem sa a zatvorím oči. Padol som v ten deň tak hlboko, že už by ma nikdy nič nedočiahlo. Umieral som. Nevidel som svetlo, Boha ani diabla. Bol tam môj jediný priateľ. Môj parťák.

Bol tam on, ktorý ma chcel ukradnúť smrti. Lenže, čo zmôže obyčajný človek? Nič. Mal som tam zomrieť. Temnota mala padnúť ako opona, utopiť ma v bezodnej studni smrti... no celé to dopadlo inak. Prežil som. Síce netuším ako je to možné, ale na tom nezáleží. Som späť a môžem toho sviniara chytiť. Môžem dolapiť vraha.

„Je po všetkom. Už je dobre. Skončilo to.“ Povie môj parták, a vďaka nemu sa vynorím na hladinu reálneho sveta. Očami prečesám okolie, pretože sa brodíme lesom. Keď je všetko čisté, pozriem na neho. Musel si všimnúť, že premýšľam a zachytil môj pokus dotknúť sa jazvy na krku. Chcem niečo povedať, ale stíchнем. Začujem prasknutie konárov a strašidelné hvízdanie vetra, keď krdel' vtákov vyletí vysoko nad koruny stromov. Mám chuť vystreliť zo zbrane, ktorú držím v rukách... ale nemôžem, vyradil by som našu polohu.

„Je tu!“ Zašepkáme obaja naraz.

Hľadáme ho v týchto lesoch už niekoľko dní. Stále uniká... teda až dodnes.

Prižmúrim oči a premýšľam, ktorým smerom sa vydať. Cítim sa ako lovec. Už neloví vraha, ale ja.

Všade je ticho. Kam zamieriť? Doľava? Doprava? Rovno?

Odzrazu netuším, ktorý smer zvoliť. Keď pozriem na môjho partáka, stiahne mi žalúdok. V tom okamžiku sa hra končí. Ani on nevie, ktorým smerom ísť. Vidím mu to na očiach. Dlhو na seba mlčky hľadáme, až mi je to nepríjemné.

„Prečo neviem odvrátiť zrak a pohnúť sa vpred?“ Opýta sa. Hlas má hlboký, veľmi hlboký. Pokrútim hlavou.

„Dočerta odkiaľ to mám vedieť?“

Myknem hlavou, keď mu po tvári zlezie lúč smerujúci k jeho hrudi. Skôr než stihne niečo povedať, odlepím nohy od zeme a schmatnem ho k sebe. Už vtedy som si istý, že to bolo iba slnko. No aj napriek tomu... kontrolujem jeho životné funkcie.

„Zostaň tu! Môže ísť len jeden z nás! Nezabudni na naše heslo!“

III.

„Strach je smrť. Odvaha je život.“ Zopakujeme si ako vždy pred každou nebezpečnou situáciou. Ako vždy, keď sa nám do cesty pletie rozumom s nerozumom. Ako vždy, keď pomyslíme na to, že pred nami bude stáť vrah.

Kráčam niekoľko minút ďalej len sám. Dýcham pravidelne, v hrdle mám ešte vždy akúsi dieru, akoby mi moje telo chcelo pripomínať, že nemám zabúdať na bolesť... na tú odpornú vraždiacu ranu.

Urobím niekoľko ďalších krokov. Začujem jemné hvízdavé zvuky, cítim pach dezinfekcie a vidím nehybné stromy premieňajúce sa v tmavé ľudské siluety. Dych sa mi zrýchli. Potlačím nutkanie zastaviť sa, keď zbadám v diaľke muža, vraha. Ten sa rúti oproti mne. Chce bojovať, ale tento krát nepôjde o žiaden zákerný ťah, žiadne útoky od chrbta.

Som sústredený a čakám, kým bude dostatočne blízko. Nedokážem ovládať však nasledovné. Nechápem prečo to urobím, ale kľaknem si a pustím zbraň na zem.

„Vstaň!“ Nieкто zakričí. Vtedy pocítim ľadovú dlaň na zápästí. Keď ma silou prinúti dotýčným vstať, obrátim sa tvárou k nemu. Zbadám zúrivý výraz, ktorý sa však okamžite láme v zmätený priateľský úsmev. „Preskočilo ti?“ Zhlboka sa nadýchnem a pomaly vydýchnem. Priateľ či nepriateľ? Votrelec alebo len klamstvo mojej pokazenej mysle? Kým je?

Sledujem jeho tvár zblízka. Na mihalnice mu padajú kvapky potu. Pery má zovreté do úzkej linky a v pohľade niečo zvláštne.

Hľadím na neho a cítim pod prstami jeho pulzujúce srdce, pretože mám ruku položenú na jeho hrudi.

Rytmicky mi poklepe spotenými prstami po čele a zachichoce sa. „Preber sa!“

„O čom to trepeš?“ Moja myseľ horí v plameňoch. Keď zaryjem nechty do vnútornej strany dlane, trošku sa preberiem. To mal na mysli?

O chvíľu sa na kamarátovej bledej tvári vytvára dlhá čiara krvi.

„Šibe ti!“ Vyjachce a surovo ma odstrčí, keď ho znovu udriem. Srdce mi búši veľmi nebezpečným tempom. Po chvíli sa mi svaly na perách scvrkávajú od bolesti, pretože mi to vráti. Jeho úder je však len slabý, prichádza nečakane a automaticky ako obranná reakcia.

„Prestaň!“ Snaží sa ma zastaviť. Nechce mi ublížiť.

Znovu sa po ňom zaženiem, ale ruku mi strhne a skrčí za chrbát ako by to bol kus papiera. Dochádza mi dych, pretože ma trýzni jazva na hrdle. Mám pocit, akoby sa rana znovu otvárala.

Jednou rukou ma zovrie okolo ramien a druhou mi prudko stíska zápästie za chrbtom. Chcem sa hýbať, kopáť a možno kričať, ale hlas mi uviazne v hrdle. Už nikto k nám nebeží. Kde je vrah? Kam zmizol? A prečo sa nemôžem pohnúť?

„Už som pokojný,“ zahlásim po pár sekundách boja tichším hlasom. Čo mi šibalo? Prečo som útočil na svojho najlepšieho kamaráta? Už to nesmiem nikdy zopakovať! Keď pozriem na kamarátovu tvár, mám chuť plakať. Rana na jeho tvári mi spôsobuje bolesť, pretože strašidelne krváca. Mám pocit, že tu bolesť cítim spolu s ním... sakramentsky to bolí! Nechcem to cítiť!

„Vstaň!“ Kvílivý rev, ktorý sa mi zahryzne do tela ako mäsožravá rastlina ma náhle preberie.

Netuším prečo, ale odrazu mám zatvorené oči. Snažím sa ich otvoriť najrýchlejšie ako dokážem, pretože ten rev neutícha a desí ma.

Kde to som? Premýšľam, keď je obraz jasný.

Som v nemocnici! Pochopím! Môj parťák stojí uprostred izby, v jednej ruke drží papier, v druhej pero. Má na sebe zdravotnícke oblečenie, na ktorom je menovka a meno patrí mne. Hoci má môj parťák inú tvár, ale už rozumiem, že som to ja. Vtedy sa mi vynoria všetky spomienky. Už viem kto je vrah... už viem, že som to bol ja!

Môj strach sa ma pokúsil zabiť, pretože rokmi nabral na sile, dokázal sa zhmotniť a podrezať mi hrdlo.

„Prežijem to?“ Pozriem na doktora a jemne si pohľadím ranu na hrdle, z ktorej zostala už len neškodná čiarka.

„Síce jazvy zostanú, ale rany sa postupne zahoja!“